

El rat-penat de Singapur

Imatge de Peter Lim a l'estadi Vicente Calderón, on acudí per veure un partit del València i l'Atlètic de Madrid, el gener del 2014.

Tret de sorpresa majúscula, el patronat de la Fundació del València CF dipositarà en uns dies les seues accions a les mans del multimilionari de Singapur Peter Lim, que serà el nou propietari del club. Abans, ha calgut un acord amb Bankia, màxim creditor de l'entitat. Una operació beneïda per la Generalitat i acollida amb il·lusió per una afició escarmentada i ansiosa per tenir de nou un club competitiu a escala europea, però que també desperta dubtes i incògnites, com ara l'allargada ombra del poderós representant de futbolistes Jorge Mendes, agent, entre d'altres, de Cristiano Ronaldo.

Malgrat un deute de 400 milions d'euros, més de 320 amb Bankia, a pesar de tenir un mastodòntic estadi amb les obres paralitzades des del 25 de febrer del 2009, un bon grapat de grups inversors optaren a la compra del paquet accionarial de la Fundació del València CF, un 70,4% del total, que garanteix el control absolut del club. Un fons de capital americà, Global

Emerging Markets, Zolotaya Zvezda, de l'empresari rus Mikhaïl Kusnirovitx, la firma xinesa Dalian Wanda, del magnat Wang Jianlin, el grup Cerberus Capital Management, també nord-americà, amb el fill de José Maria Aznar com a representant a Espanya, The Unique Premier 54 Limited, fons d'inversió anglès amb capital àrab, presentaren oferta per les accions. Finalment, però, l'empresa de

Peter Lim, Meriton Holding, una opció impulsada per l'actual president del València, Amadeo Salvo, fou l'opció escollida. El passat 17 de maig, els 22 patrons de la Fundació València CF votaven per unanimitat el magnat oriental com a nou propietari de l'entitat, un consens que sols es pot entendre per l'aval previ de Bankia i la Generalitat. Per consolidar l'operació, però, calgué una dura nego-

Amadeo Salvo, en primer terme, i Aurelio Martínez, en la triomfal assemblea informativa a Mestalla que informà de la decisió de la Fundació, el 23

ciació entre els enviats de Lim —entre els quals la seua mà dreta, Lay Hoon, una executiva meticulosa i una negociadora implacable— i l’entitat presidida per Ignacio Goirigolzarri: l’empresari singapuresès pretenia aconseguir un quitament del deute abans de fer-se càrrec del club, pretensió que provocà un estira-i-arroña amb Bankia. El dia 6 de juny s’anunciava l’acord: el deute del València amb l’entitat financera, 230 milions d’euros, es refinançarà a llarg termini. Mentrestant, per fer front al préstec de Bankia a la Fundació i adquirir les seues accions, Lim farà un primer pagament de 22 milions i els 72 restants seran refinançats. La inversió es completa amb un crèdit participatiu de Lim al València, de 200 milions, per destinar-ne 60 a fixatges, 105 al crèdit del club amb Bankia i 35 a injectar liquiditat als comptes. En total, l’empresari posa sobre la taula uns 500 milions d’euros. L’acabament del nou estadi del València, paralitzat des del 2009, tampoc no s’ha deixat fora de l’equació: el magnat espera poder recaptar 150 milions del solar de Mestalla.

Si en el termini de dos anys no apareix comprador, serà una de les empreses de Lim la que faria la compra amb la perspectiva de poder vendre els terrenys més tard amb el preu suposadament revaloritzat pel final de la crisi.

Per acabar de tancar la venda, cal que la Fundació faça una darrera reunió per analitzar les condicions finals després de la negociació amb Bankia i un informe sobre l’oferta de Lim realitzat per la consultora PwC. El punt i final podria tenir lloc aquesta mateixa setmana.

Això, però, no significa que no hi haja veus crítiques —la SER difonia dijous passat un dictamen en contra de la compra del lletrat Mariano Duran, que la Fundació va atribuir a la primera versió del contracte amb Lim— i que el procés haja despertat algunes suspicàcies: en una venda marcada per l’opacitat i les exigències de confidencialitat, l’elecció de Lim és una qüestió de fe i de confiança en el criteri de la Fundació, presidida per Aurelio Martínez. De fet, els aspirants rebutjats han mostrat en públic el seu desacord, com ara l’ex-futbolista

Amadeo Carboni, representant de la russa Zolotaya, que qualificà l’elecció com una “presa de pèl”. “La nostra oferta és 300 milions superior a la de Lim”, digué, i exigí alliberar les ofertes del contracte de confidencialitat per poder provar-ho. Una altra dada: l’oferta de Lim no partia entre les favorites al començament, una condició que compartien la mateixa Zolotaya i Cerberus.

Comptat i debatut, es tanca —de moment— un llarg període d’incertesa en l’entitat, amb una massa social que, davant la calamitosa gestió perpetrada pels dirigents locals [vegeu núm. 1.541 d’EL TEMPS] ja no contempla de manera traumàtica que la possessió de la principal entitat social del País Valencià estiga a les mans d’un multimilionari estranger. Ans al contrari: en el debat valencianista, als mitjans i les xarxes socials, es detecta un corrent d’il·lusió davant la perspectiva de tenir de nou un equip competitiu.

Els aficionats no són els únics il·lusionats: la compra del València materialitzarà el somni, el capritx, la inversió estratègica o tot plegat, d’un gran em-

de maig. A la dreta, Jorge Mendes amb Cristiano Ronaldo, el seu representat.

presari internacional amb l'activitat molt diversificada, un *self-made man* que ha aconseguit fer una gran fortuna començant des de baix. Un magnat, com altres, obsessionat per seure a la llotja d'un gran club esportiu i lluir trofeus. Després d'intentar-ho amb uns altres clubs, el símbol valencianista del rat-penat ha aixoplugat –o a l'inrevés– el milionari oriental, la desena fortuna del seu país i la número 738 del món, segons la revista *Forbes*. 1.750 milions d'euros tenen la culpa d'això.

L'irresistible ascens del fill del pescador. Les escasses dades biogràfiques disponibles sobre Peter Lim Eng Hock semblen extretes d'un guió cinematogràfic. Aquest home, casat i amb dos fills, nasqué a Singapur el 1953, en un entorn humil. De pare pescador, es pagà els seus estudis a la Facultat de Finances i Comptabilitat de la University of Western Australia, a Perth, treballant de cambrer, cuiner i, fins i tot, de taxista. L'expedient acadèmic és irrellevant, en aquest cas, però començà a operar en

borsa i, el 1991, amb 28 anys, ja havia guanyat els seus primers 10 milions de dòlars. Això li valgué el malnom de "Remisier King", una barreja d'argot local i anglès que l'assenyala com el rei dels *brokers*.

Amb els guanys borsaris invertí en una empresa vinculada a l'oli de palma, Wilmar International, i multiplicà per 60 la seua inversió. A partir d'ací el seu nom apareix associat a corporacions com FJ Benjamin, Guess, GAP, Givenchy o Thomson Medical, dedicada a la medicina per a personal amb el compte corrent sanejat. Una diversificació que abasta l'arquitectura i la planificació urbana i on no falta un megaprojecte urbanístic en construcció, en aquest cas una ciutat de luxe a la costa, Vantage Bay, un dels més importants de la zona del Pacífic asiàtic amb hotels, gratacels, zones residencials, centres d'oci i hospitals, amb una inversió a través de la societat Roswey Ltd. de 800 milions d'euros. Roswey és posseïdora, a més, d'una empresa d'arquitectura, RSP Architects Engineers & Planners, que ocupa un miler de per-

sones a Singapur, Xina, Vietnam, Regne Unit, Emirats Àrabs Units, Ghana, Malàisia i Índia. Un ascens meteòric en l'escala social. Una mostra, segurament, d'un tarannà lluitador i d'un esperit de superació que, a més de fer-lo ric, potser l'ajudà a superar un càncer.

Lim compatibilitza el seu talent per als negocis amb la passió per l'esport. El 2011 va comprar un paquet accionarial de McLaren Automotive i, a finals del 2012, formalitzà la seua participació en un centre dedicat als esports del motor, el més gran d'Àsia, localitzat a la regió de Jhor Iskandar, amb una inversió de 700 milions de dòlars i que podria estar funcionant el 2016.

També amb l'esport tenen a veure moltes de les seues iniciatives benèfiques o socials, com ara una beca de sis milions de dòlars creada el 2010 per donar suport als talents esportius de Singapur. Segons *Amunt*, la publicació oficial del València, Lim podria haver gastat els darrers cinc anys més de 20 milions d'euros en iniciatives de suport educatiu i esportiu. Moltes d'aquestes iniciatives tenen a veure amb el futbol.

Kim vol animar el València. Aficionat al Manchester United, Lim posseeix una cadena de restaurants temàtics dedicats al club d'Old Trafford que s'estén per tot Àsia. L'espècie cada vegada més estesa de magnat que compra un club de futbol degué animar-lo a provar sort amb equips com l'Atlètic de Madrid, el Middlesbrough o el Glasgow Rangers, però l'oferta més seriosa la va fer pel Liverpool, uns 300 milions per liquidar deute i confeccionar un nou planter que no impressionaren els gestors del club anglès, que es decantaren per l'oferta d'un consorci nord-americà. I també s'ha apuntat un interès no massa versemblant pel Milà, el club de Silvio Berlusconi. Mai, però, no havia arribat tan lluny com amb el València.

La primera vegada que va sonar el nom de Lim associat al club de Mestalla fou al desembre del 2013, quan s'anuncià la venda de l'entitat valencianista. Aleshores, l'actual president, Amadeo Salvo, que havia conegut el magnat el mes de novembre, en una gira per Àsia, anuncia que té una oferta "irrebutjable", en referència a Lim. Tres mesos després, Kim, la filla del milionari, estudiant d'administració d'empreses, declara al

A l'esquerra, Peter Lim. A la dreta, els seus enviats a València, amb la implacable negociadora Lay Hoon en primer terme.

diari *The New Paper* que, amb una mica de sort, la seua família prompte animarà el València. Deia això i demostrava ser una excel·lent venedora de la imatge pública del seu pare, a qui definia com “una persona humil”. “El pare sempre m’ha ensenyat a ser humil, sé que vinc d’un entorn privilegiat i li ho agraisc”.

L'ombra de Jorge Mendes. Humil o no, Lim no arriba verge a l'altar futbolístic. Entre les seues activitats diversificades hi ha la relació amb Quality Sports Investments (QSI), un fons d'inversió dedicat a comprar i vendre jugadors i radicat a Jersey, un paradís fiscal. Al capdavant del fons, a més, hi ha Peter Kenyon, antic executiu de Chelsea i Manchester United. L'altra relació significativa és amb el portuguès Jorge Mendes, un dels representants de futbolistes més importants del món –se'l coneix com el “Messi dels agents FIFA”–, amb noms en la seua cartera com Cristiano Ronaldo o Mourinho.

Una dada significativa sobre Gestifute, la seua agència, valorada en 563 milions d'euros: en la darrera final de la Champions entre Reial Madrid i Atlètic de Madrid, al camp hi havia vuit jugadors, quatre de cada equip, representats per Mendes: Ronaldo, Coentrao, Di María i Pepe pels blancs; Diego Costa, Miranda, Tiago i Adrián pels matalafers.

Malgrat que des del club valencià s'ha volgut diluir la vinculació de Lim

amb Mendes, les primeres decisions esportives que l'entorn de Lim ha deixat caure sobre el València tenen el segell de l'agent portuguès: es dona per fet que l'actual entrenador, Juan Antonio Pizzi, no continuarà –no l'hi han ajudat els resultats: per primera vegada en molt de temps, el club valencianista està fora d'Europa– i s'apunta que el nou entrenador serà Nuno Espírito Santo, un jove tècnic de 40 anys amb experiència de dues temporades en el modest Rio Ave portuguès, al qual classificà per a la final de Copa. La venda al Deportivo de la Corunya d'Espírito Santo en la seua etapa de jugador fou, per cert, la primera operació de Mendes com a agent de futbolistes, l'any 1987.

La prova que ja s'està prenent decisions al marge d'Amadeo Salvo –que no sap si continuarà com a president– i de Francisco Rufete, el secretari tècnic, és que a Pizzi se li havia assegurat des del club que compliria l'any de contracte que li restava. No serà així. I, de sobte, desenes de noms de futbolistes de categoria (Fernando Llorente, Chicharito, Falcao, Nani, André Gomes, Kouyaté i molts més) sonen com a futuribles en un club que, els darrers anys, sols podia aspirar a vendre les seues estrelles, rastrejar el mercat a la recerca d'alguna ganga i esperar l'esclat dels cadells del planter.

L'afició comença a salivar amb la perspectiva de tenir un model de club que, en

molt poc de temps, i a colp de talonari, situe el València CF en la primera línia europea, seguint el model de París Saint Germain, Chelsea, Manchester City o Shakhtar Donetsk, per citar els casos més rutilants. Un model que a Espanya ha fet fallida a Màlaga i Santander. Però a penes hi ha debat a València sobre això o sobre la pèrdua d'identitat del club. L'ex-capità valencianista, David Albelda, arplegant un sentiment ben estès, manifestava fa uns dies que “arriba el moment de complir allò promès amb els fixatges. Esperem, pel bé del València, que quan Lim siga propietari definitiu complisca amb el que s'ha dit a nivell esportiu, perquè significaria que el club pot fer un equip molt potent”. Això és tot.

Els rumors opositors s'apaguen. “Sols desitge que tot vaja bé”, deia l'ex-president Manuel Llorente a preguntes d'EL TEMPS. Mentrestant, Alfonso Rus, president provincial del PP, etern aspirant a la presidència del València i vinculat a l'oferta russa, guarda silenci.

I mentre l'afició somia títols, al Palau de la Generalitat respiren alleujats: un dels molts problemes heretats de l'era Francisco Camps ja no ho és tant. Peter Lim, l'exòtic empresari d'un mínuscul país asiàtic, és l'home. En uns mesos, Kim, l'espivalada filla del magnat, fan de David Beckham, animarà el València des de la llotja.

Xavier Aliaga